Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 44

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 350)

Ὁ ἰατρὸς ἐξηκολούθησε: «Μόνον τὸν βασιλικὸν τίτλον ἐνόμισαν οἱ Ματαβέλοι ἱκανὸν νὰ νταμείψῃ τοιοῦτον ἀνδραγάθημα, καὶ ἐκὼν ἄκων ὁ ἀγαπητός σας πατέρας ἀνεκηρύχθη βασιλεύς!.. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σας λέγω τί κατώρθωσα κ' ἐγὼ μὲ τὰς μαγείας καὶ τὰς ταχυδακτυλουργίας μου! Οἱ Χονδροκέφαλοι κατήντησε νὰ μὲ θεωροῦν ὡς θεόν, ἢ τοὐλάχιστον ὡς διάβολον. Μὲ περιστοιχίζουν μὲ παρακλήσεις καὶ μὲ ἱκεσίας. Εἶμαι ὁ μάγος των, εἶμαι ὁ ἰατρός των, εἶμαι ὁ ῥήτωρ. Δὲν με ἀφίνουν ἡσυχον οὔτε στιγμήν. Ὅταν δὲν ἰατρεύω, κάμνω μαγείας· ὅταν δὲν κάμνω μαγείας, τοῖς ὁμιλῶ, τοῖς διηγοῦμαι ἱστορίας. Θὰ ἰδῆτε μὲ τί ἐνδιαφέρον τὰς ἀκούουν!

—Ὤ, τὸ φαντάζομαι! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Πρὶν ἀπὸ τοὺς Χονδροκεφάλους, ὅταν ἤσθε εἰς τὴν Εὐστάθειαν ἀκόμη, εἴχατε θαυμαστάς, ἐπίσης φανατικούς. Ἐνθυμεῖσθε τὴν Μαργαρόναν, τὴν δυστυχῆ μας ὑπηρέτριαν; Ἦταν τόσον ἐνθουσιασμένη μαζί σας, ἰατρέ, ποῦ δὲν περιγράφεται! «Τρομερὸς ἄνθρωπος, μοῦ ἔλεγε συχνά· ὅλα τα ξεύρει· 'στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου θὰ πήγαινα διὰ νὰ τον ἀκούω!»

—Ἡ καϊμένη ἡ Μαργαρόνα! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πιστῆς ὑπηρετρίας. Ἄχ! γιατὶ νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ σας ἀκολουθήσῃ;

—Ἐγὼ δὲν ἀπελπίσθηκα ἀκόμη, εἶπε ζωηρῶς ὁ Γεράρδος. Τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ ὑπάγωμεν νὰ την ἐλευθερώσωμεν... Ἀμὲ ὁ καϊμένος ὁ Λεγκέν;... Ἀ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἡυχάσῃ, ἂν δὲν μας εὕρῃ.

—Λησμονεῖς λοιπὸν, ἀγαπητέ μου, ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα αἰχμάλωτοι;..

—Πῶς; καὶ σεῖς, ὁ βασιλεύς;

—Βασιλεύς, ἀλλὰ αἰχμάλωτος! Δυστυχῶς οἱ ὑπήκοοί μου μᾶς ἀγαποῦν τόσον πολύ, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ μας ἄφιναν νὰ φύγωμεν.

—Νὰ τους ἀναγκάσετε. Μὴ τους μαγειρεύετε, μὴ τους ἰατρεύετε, μὴ τους κάμνετε μαγείας, μὴ τους διασκεδάζετε, καὶ τότε δὲν θὰ σας ἀγαποῦν τόσον...

—Ναί, ἀλλὰ ἂν θυμώσουν; Μὴ λησμονῆς ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ θηρία ἐξημερωμένα, μὲ ἀνθρώπους τυφλοὺς καὶ βιαίους, οἱ ὁποῖοι μὲ ὅσην εὐκολίαν ἀποθεώνουν, μὲ ἄλλην τόσην συντρίβουν τὰ εἴδωλά των. Ἀρκεῖ μία ὑποψία, ἴσως μία ἁπλῆ ἰδιοτροπία...

—Ὑπομονή! εἶπεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνθος. Ἂν δὲν εἰμποροῦμεν διὰ τῆς βίας νὰ κάμωμεν τίποτε, θὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλα μέσα, ἀλλὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα, πάντοτε θὰ τους ὑποτάξωμεν καὶ θὰ γίνωνωμεν ἀληθεῖς κύριοί των. Ὁπωσδήποτε, ἡ συμβουλὴ τοῦ Γεράρδου δέν μου φαίνεται φρόνιμη. Οἱ Χονδροκέφαλοι τρελλαίνονται διὰ τὰς διασκεδάσεις· εἶνε ἄπληστοι καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τας στερηθοῦν. Ἀπόψε π: χ: πρόκειται νὰ κάμω διάλεξιν. Ἔ, σᾶς βεβαιῶ λοιπὸν ὅτι θὰ μας ἔτρωγαν ζωντανοὺς ἂν τους ἐλέγαμεν ὅτι ἀναβάλλεται. Δὲν ἠξεύρετε μὲ τί προσοχήν, μὲ τί εὐχαρίστησιν ἀκούουν, πόσον πόθον ἔχουν νὰ μανθάνουν, νὰ προοδεύουν, νὰ βελτιώνωνται, χωρὶς νὰ το ἐννοοῦν οὔτε αὐτοί!

—Δυστυχεῖς ἄνθρωποι! εἶπεν ἡ Κοραλία. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει τρόπος νὰ παλλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν λατρείαν τῶν πιστῶν σας: νὰ δημιουργήσετε ἀντικαταστάτας.

—Δηλαδή;

—Παραδείγματος χάριν, ὁ κ. Βρανδεβένης ἂς διδάξῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς συνταγάς του εἰς ἕνα Χονδροκέφαλον ποῦ νὰ ἔχῃ κλίσιν· ὁ μπαμπᾶς ἂς μυήσῃ ἕνα ἄλλον εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς διοικήσεως· ὁ κύριος Βέμπερ ἂς μάθῃ εἰς ἕνα

«Ὁ κ. Βρανδεβένης εἶχε μείνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, διὰ νὰ προετοιμάσῃ γεῦμα. . . » (Σελ. 350, στήλ. α'.)

τρίτον τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς τῶν ὅπλων· τέλος ὁ κ. Λωμόνδος ἀς διδάξῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ἰατρικῆς, τῆς ὑγιεινῆς καὶ . . . τῆς μαγείας. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν κάμετε τοιαῦτα εὐεργετήματα εἰς τὴν χώραν, καὶ ἀφ' οὗ προπαρασκευάσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς δ ι α δ ό χ ο υ ς σας, θὰ ἔχετε ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσετε τ' ἀνακλητήριά σας.

—Ἡ ἰδέα σου εἶνε λαμπρά, ἀπηντησεν ὁ Ἰατρὸς μετά τινα σκέψιν. Βέβαια εἰς τὴν ἐφαρμογήν της θἀπαιτήσῃ μεγάλην διπλωματίαν, διότι θὰ προκαλέσῃ ἄγρια αἰσθήματα ζηλοτυπίας. Πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν τοὺς μαθητάς μας μεταξὺ τῶν καλλιτέρων καὶ εὐφυεστέρων ἀνδρῶν τῆς φυλῆς· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι γρήγορα θὰ τους περάσῃ ἡ ἰδέα νὰ διακριθοῦν, νὰ παίξουν ἐδῶ πρῶτον ρόλον, νὰ μας διαδεχθοῦν καί... νὰ μας δώσουν τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι. Ἀ, δεσποινὶς Κοραλία, σᾶς συγχαίρω. Εἶσθε πολιτικὸ κεφάλι πρώτης τάξεως!

—Αὐτὸ δὰ τὸ εἴδαμε καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ὁ καϊμένος ὁ Λεγκὲν πάντα μοῦ ἔλεγε: «Ξεύρεις, ἡ κυρία Κοραλία εἶνε ὁ ἀληθινὸς ἀρχηγός μας!.. Τί κρῖμα ποῦ εἶνε κορίτσι! Ἂν ἦταν ἀγόρι, θὰ ἐγίνετο μετὰ 'μέρα... πλοίαρχος!»

—Ἀ, ὄχι! ὄχι! δὲν εἶνε καθόλου κρῖμα! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί, θωπεύων τὴν ξανθὴν κόμην τῆς θυγατρός του. Ἡ Κοραλία μοῦ ἀρέσει ὅπως εἶνε.

—Τὸ ἤξευρα, ὅτι ὁ Λεγκὲν θὰ εὕρισκε τὴν τύχην μου ἀξίαν οἴκτου, εἶπεν ἡ νεᾶνις γελῶσα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν παρεπονέθην ποτὲ ποῦ εἶμαι κορίτσι· ἀπεναντίας ἔκρινα τὴν τύχην μου τὴν εὐτυχεστέραν τοῦ κόσμου, τουλάχιστον μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ ναυαγίου· καὶ μεθ' ὅλας τὰς κολακευτικὰς κρίσεις τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Λεγκέν, θὰ παρηγούμην γρήγορα ὅλων τῶν πολεμικῶν δῆθεν ἀρετῶν μου, διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν εἰρηνικὴν εὐτυχίαν τοῦ παρελθόντος,—προσέθεσε στενάξασα.

—Θὰ την ἐπανεύρωμεν, θὰ ἐπανεύρωμεν τοὺς προσφιλεῖς μας ἀπόντας, μὴν ἀμφιβάλλῃς, κόρη μου, εἶπεν ὁ πατὴρ συγκεκινημένος. Ἠξεύρεις τὴν γενναιότητα καὶ τὸ θάρρος τοῦ Ἐρρίκου μας· καὶ τῆς μητέρας σου ἐπίσης· ἔ, θὰ ἡγωνίσθησαν καὶ οἱ δύο καὶ θὰ ἐνίκησαν κάθε ἐμπόδιον, εἶμαι βέβαιος!...

—Ἐμένα ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος, μ' ἐλησμονήσατε ὁλωσδιόλου εἰς τὸ ἔξοχον σχέδιον τῆς Κοραλίας. Πῶς; δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε; δὲν εἰμπορῶ νὰ χρησιμεύσω ὀλίγον εἰς τὴν διπλωματικὴν πλεκτάνην, ἡ ὁποία θὰ μας ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν τῶν ἀγαπητῶν μας Ματαβέλων;

—Θὰ χρησιμεύσῃς καὶ πολὺ μάλιστα! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ἐν πρώτοις θὰ σε προσλάβω ὡς βοηθόν μου,—ὅπως ἄλλοτε εἰς τὴν Ε ὐ σ τ ά θ ε ι α ν,—καὶ ἀπὸ ἀπόψε ἀμέσως. Τὸ παράδειγμά σου θὰ κινήσῃ τὴν ἄμιλλαν, καὶ ὅταν θὰ σε ἴδουν νὰ ἐργάζεσαι πλησίον μου, πολλοὶ Ματαβέλοι, εἶμαι βέβαιος, θὰ αἰσθανθοῦν τὴν φιλοδοξίαν νὰ σε μιμηθοῦν. Τί ἄλλο θέλομεν;

—Τότε λοιπὸν ἡ ἐργασία μου δὲν θὰ εἶνε καθόλου ἐπίπονος! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ὑπάρχει διασκεδαστικώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸν θυματοποιόν;

—Καὶ ὅμως κουράζει καὶ αὐτό, σὲ βεβαιῶ, εἶπεν ὁ κ. Λωμόνδος, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐργασία. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἤμην ἀχάριστος ἂν παρεπονούμην, ἀφ' οὗ ἡ αἰχμαλωσία μας εἶνε τόσον ὑποφερτή. Ὑπῆρξαν βάρβαροι κατακτηταί, οἱ ὁποῖοι ἔκλειαν τοὺς αἰχμαλώτους των εἰς κλωβούς, ὅπως ὁ Ζίγγις-Χάν, ἢ τοὺς ἔζευγαν εἰς τὰ ἅρματά των, ἢ τους ἔκυρτοναν ὑπὸ τὴν μάστιγα. Ἐδῶ, δέν μας ζητοῦν ἄλλο, παρὰ νὰ τους κυβερνῶμεν καὶ νὰ τους διασκεδάζωμεν. Πάλι καλά!

—Ἀμὲ ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα τί θὰ κάμουν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

—Ἂν θέλουν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, εἰμποροῦν κάλλιστα νὰ βοηθήσουν τὸν κ. Βρανδεβένην, καὶ εἰς τὰς στοιχειώδεις γνώσεις τῆς μαγειρικῆς νὰ προσθέσουν, πρὸς μόρφωσιν τῶν γυναικῶν τῆς φυλῆς, μερικὰ μαθήματα τάξεως, καθαριότητος, οἰκιακῆς οἰκονομίας· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ προσφέρουν εἰς αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ὑπηρεσίαν πολυτιμοτέραν, ἀφ'ὅ,τι θὰ προσφέρωμεν ἡμεῖς μὲ τὰ ὅπλα μας, μὲ τὰς πολεμικάς μας καὶ μὲ τὰς ταχυδακτυλουργίας μας!

—Εἴμεθα πρόθυμοι, εἶπεν ἡ Κοραλία· ἀλήθεια, Λίνα;

—Ὦ, ναί, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον θὰ κάμω ὅ,τι θέλῃ ἡ Κοραλία.

—Ἰδοὺ λοιπὸν τί σας προτείνω, διὰ νἀρχίσωμεν, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Νὰ ἱδρύσετε ἓν ἐργαστήριον ραπτικῆς. Ἐδῶ φύεται ἐν ἀφθονίᾳ ἓν δένδρον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν προσωρινῶς Λ ί ν ο ν τ ὸ Μ α τ α β έ λ ε ι ο ν, καὶ τὸ ὁποῖον παρέχει μίαν ἶνα λεπτὴν καὶ δυνατήν, ὅσον καὶ τὸ νῆμα τῶν καλλιτέρων κλωστηρίων τῆς Ὀλλανδίας. Τὰ χονδρά, τὰ ἀνυπόφορα εὐρωπαϊκά μου ἐνδύματα μ' ἐστενοχωροῦσαν συχνὰ ὑπὸ τὸν καυστικὸν αὐτὸν ἥλιον, καὶ μιὰ 'μέρα εἶπα εἰς τὸν Λωμόνδον: «Ἀχ καὶ νὰ εἴχαμεν ἐδῶ ἕναν ἀργαλειὸ καὶ ἕναν ὑφαντήν, τί ὡραῖα ὑφάσματα ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν μὲ τὴ λεπτὴ αὐτὴ κλωστή!» Αὐτὸ ἤρκεσεν. Ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ μάγος μας, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἄλλου ἐκείνου μάγου, τοῦ κ. Βέμπερ, εἶχε κουρδίσῃ ἕνα ἀργαλειόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὴν δουλειάν του ἐξαίρετα. Κατόπιν ἐδίδαξαν τὴν τέχνην,— ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, τὴν ἔμαθαν πρῶτα αὐτοί, μόνοι των,—εἰς τέσσαρας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνοτέρους Χ ν ο ροκεφάλους, καὶ τους ἔστρωσαν εἰς τὸν ἀργαλειό. Ἔχουν ὑφασθῆ ἕως τώρα ἀρκετὰ δωδεκάδες μέτρων ὑφάσματος λινοῦ· δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ κοπῇ καὶ νὰ ραφθῇ. Νὰ ἐργασία διὰ σᾶς, κορίτσια. Τί λέτε;

—Ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχομεν οὔτε ψαλλίδι οὔτε βελόνες; ἀνέκραξεν ἄπελπις ἡ Λίνα. Ἡ Μαργαρόνα εἶχε, ἀλλὰ τὰ ἐκράτησεν ὅλα. Τώρα τί θὰ κάμωμεν;

—Ἔννοια σου κόρη μου, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί, καὶ ὁ πατέρας σου εἶνε ἱκανὸς δι' ὅλα. Δὲν ἐλησμόνησε νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἐργαλεῖα ραπτικῆς. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι καὶ ραπτομηχανὴν νὰ του ζητήσωμεν, θὰ μάς την κατασκευάσῃ ἐπίσης. Δὲν εἶν' ἔτοι, κύριε Βέμπερ;

—Ναί... κῶς εἴπατε; ἠρώτησεν ὁ κ. Βέμπερ, διακόπτων τὸν βαθὺν ρεβασμόν του.

—Τίποτε, τίποτε. Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ διέκοψα τοὺς σοφοὺς συλλογισμούς σας. Ἀλλὰ τὰ κορίτσια ἀπ' ἐδῶ, ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὲς βελόνες, τὰ ψαλλίδια, τὲς δακτυλῆθρες καὶ τὰ ἄλλα, ποῦ κατεσκευάσατε αὐτὰς τὰς ἡμέρας σὰν νὰ το ἠξεύρατε ὅτι θὰ μας ἔλθουν...

—Ἀ, ναί, βέβαια, εἶπεν ὁ ἐφευρέτης, κυμαινόμενος ἀκόμη μεταξὺ ὀνείρου καὶ πραγματικότητος· βέβαια, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας!

Καὶ ἐρευνήσας εἰς τὰ εὐρέα του θυλάκεια, ἐξήγαγεν ὁλόκληρον συλλογὴν ἐργαλείων καὶ ἔτεινε μειδιῶν εἰς μὲν τὴν Κοραλίαν... ἓν σφυρίον, εἰς δὲ τὴν Λίναν ἕνα δέμα καρφιά! Κατόπιν, ἐννοήσας τὸ λάθος του, ἀντικατέστησε τὰ πρῶτα μὲ... ἓν ἐκπωματιστήριον καὶ μὲ μίαν δέσμην κλειδίων! Ἐπιτέλους, κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὰ ζητηθέντα ἐργαλεῖα τῆς ραπτικῆς καὶ νὰ τα παραδώσῃ εἰς τὰς νεάνιδας. Ἔπειτα ἐφύλαξε πάλιν τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ ἐξακολούθησε τὸν ρεμβασμόν του.

Ἡ Λίνα καὶ ἡ Κοραλία κατεγοητεύθησαν. Βελόναι, ψαλλὶς καὶ δακτυλῆθραι δὲν εἶνε ποτὲ ἀδιάφορα πράγματα, καὶ κάθε καλὴ κόρη ἀγαπᾷ τὰ πολύτιμα αὐτὰ ἐργαλεῖα, τοὺς ἀνεκτιμήτους βοηθοὺς τῆς τάξεως, τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς φιλοκαλίας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔζησε κανεὶς εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ ἐννοῇ ὅλην των τὴν ἀξίαν!

Ἐφ' ὅσον τὰ τρία παιδία εἶχον τὴν Μαργαρόναν, ἡ ὁποία ἐφρόντιζε διὰ τὰ ἐνδύματά των, ποτὲ δὲν ἠσθάνθησαν καμμίαν ἔλλειψιν, διότι ἡ καλὴ ὑπηρέτρια δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ ἐπιδιορθώνῃ, νὰ ἐμβαλώνῃ, νὰ καθαρίζῃ. Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔφυγαν μὲ τὸ ποδήλατον, ἡ στέρησις τῆς ραπτρίας καὶ τῶν ἐργαλείων της δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ πολὺ ἐπαισθητή. Ἡ Λίνα, ὀρφανὴ αὐτὴ καὶ

συνειθισμένη ἀνέκαθεν εἰς ἐνδυμασίαν μᾶλλον παρημελημένην, ὑπέμενε κατ' ἀρχὰς μὲ ἀπάθειαν τὰς φθοράς, τὰς ὁποίας ἐπροξένουν εἰς τὰ φορέματά της, αἱ ἄκανθαι τῆς ὁδοῦ, τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς καὶ ἡ λάσπη τῶν τελμάτων. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία, ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας συνειθισμένοι νὰ φέρουν ἄψογον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις περιβολήν, ὑπέφερον πάρα πολὺ τώρα, ποῦ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε, ὅπως ἔλεγον «εὐπρόσωποι», ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἤρχισε καὶ ἡ Λίνα νὰ συμμερίζεται καὶ νὰ ἔννοῇ τὴν στενοχωρίαν τῶν συντρόφων της.

Διὰ τοῦτο ἡ θέα τῶν ἐργαλείων τῆς ραπτικῆς ἐχαιρετίσθη ὑφ' ὅλων μετὰ περισσοτέρας χαρᾶς, ἢ ὅλα ὁμοῦ τὰ ἄλλα θαυμάσια τῆς βιοτεχνίας τοῦ κ. Βέμπερ, καὶ μόλις ὁ ἰατρὸς προσέθεσεν εἰς αὐτὰ καὶ ἕνα κουβάρι κλωστῆς ἀπὸ τὸ Μ α τ α β έ λ ε ι ο ν Λ ί ν ο ν, αἱ νεάνιδες ἤρχισαν ἀμέσως νὰ ἐπιδιορθώνουν τὰ πλέον ἐπείγοντα.

Μετ' ὀλίγον, τὰ ἐπανειλημμένα κτυπήματα ἑνὸς σημάντρου, εἵλκυσαν τὴν προσοχήν.

—Εἶνε τὸ σύνθημα τοῦ γεύματος, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀς ὑπάγωμεν νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ κ. Βραυδεβένης εἶχε βάλῃ τὰ δυνατά του ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Σοῦπα ἀπὸ χελώνην, κοτολέτες ἀπὸ ἀντιλόπην, κροκέτα ἀπὸ ἀκανθόχοιρον, παπαγάλοι ψητοί, βουνὸν ὁλόκληρον ἀπὸ καρποὺς ἐξαισίους,— τίποτε δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην τράπεζαν, τῆς ὁποίας τὰ σκεύη ἦσαν ὄστρακα ποικίλα τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα. Ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ ἄνθη ἄφθονα, τοποθετημένα μὲ πᾶσαν φιλοκαλίαν.

—Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ παράστασις! εἶπεν ὁ ἰατρός, δίδων εἰς τὸν Γεράρδον τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας περὶ τῶν ταχυδακτυλουργιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐξετέλει τῇ βοηθείᾳ του.

—Ἐδῶ μέσα θὰ γίνῃ; Βέβαια ὅλη ἡ φυλὴ δὲν χωρεῖ εἰς αὐτὴ τὴ σάλα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μὴν εἶσαι σβίγα,
Κάθου καλά·
Λέγε ὀλίγα,
Ἄκου πολλά.

Κι' ἂν θέλῃς νᾷσαι
Παιδὶ ξ υ π ν ό,
Τὸν ὕπνο ἄσε,
Καὶ κάθε ὀκνό.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΦΗΒΕΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ

ΙΣ τὸ μέσον σχεδὸν τῆς νέας ὁδοῦ, ὅπως εἴδομεν προχθὲς —ἐγείρεται τὸ Ἐφηβεῖον. Εἶνε σοβαρὸν οἰκοδόμημα, ὑψηλόν, τετράγωνον, τεφρόν, μὲ παράθυρα ἄνευ φύλλων, μὲ κονίαμα ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν του τοίχων ἀνώμαλον ὥστε νὰ ἀπομιμῆται τὴν πέτραν, καὶ μ' ἓν δῶμα ἀπέραντον, καλύπτον ὅλην τὴν στέγην, τὸ λευκὸν διάζωμα τοῦ ὁποίου εἶνε τετριμμένον κατ' ἴσα καὶ συχνὰ διαστήματα, ὡς ἔπαλξις φρουρίου μὲ πολεμήθρας. Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ μεσαίου κτιρίου, — διότι ἔχει ἑκατέρωθεν δύο πτέρυγας χαμηλοτέρας,—καὶ ἄνωθεν τῆς μεγάλης θύρας, εἶνε ἐντειχισμένη μαρμαρίνη πλάξ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγιγνώσκεται μὲ χρυσᾶ γράμματα: Ἔ φ η β ε ῖ ο ν Ἀ β έ ρ ω φ 1897. Κηπάριον, ἰσχνὸν ἀκόμη, σχηματίζεται τώρα μόλις πρὸ τῆς εἰσόδου. Οἰκίσκος ἐκεῖ πλησίον, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου κυματίζει μία σημαία, χρησιμεύει ὡς κιφενεῖον. Εἶνε ὁ μοναδικὸς σχεδὸν γείτων τοῦ Ἐφηβείου, τὸ ὁποῖον ἐγείρεται μεμονωμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξοχικῆς ἐρημίας, μὲ τὸν ἀνοικτὸν ὁρίζοντα καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ Ἐφηβεῖον; Σχολεῖον; λύκειον, οἰκοτροφεῖον, γυμναστήριον, ἐργοστάσιον, ἄσυλον, νοσοκομεῖον; Τίποτε ἀπὸ αὐτά, καὶ ὅλ' αὐτά μαζί: Εἶνε ἡ φυλακὴ τῶν Ἐφήβων. Τὰ παιδία, τὰ κλεισμένα ἐδῶ μέσα, τὰ ἔχουν ὅλα: τρέφονται, ἀνατρέφονται, μανθάνουν γράμματα, διδάσκονται τέχνας, ἐκκλησιάζονται, νοσηλεύονται ὅταν ἀσθενοῦν, τιμωροῦνται ὅταν ἀτακτοῦν, ἀνταμείβονται ὅταν το ἀξίζουν. Ἕνα πρᾶγμα μόνον δὲν ἔχουν: τὴν ἐλευθερίαν των. Δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ φύγουν ὅποτε θέλουν, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νἀλλάξουν σχολεῖον ἂν τυχὸν δὲν τους ἀρέσῃ αὐτό, οὔτε νὰ διακόψουν τὰς σπουδάς των, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς οἰκογενείας των, καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον ἢ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον πρὸ τῆς ὥρας των... Ὄχι· δὲν ἔχουν μόνον διδασκάλους καὶ ἐπιμελητὰς καὶ νοσοκόμους καὶ ἱερεῖς· ἔχουν καὶ . . . δεσμοφύλακας, στρατιῶτας μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου, βηματίζοντας κατὰ μῆκος τῶν στενῶν διαδρόμων τῶν πρὸ τῶν δωματίων των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἁπλῶς δωμάτια, ἀλλὰ κελλία! Ἡ χεὶρ τοῦ Νόμου τὰ συνέλαβε καὶ τα κρατεῖ, καὶ θὰ τα κρατῇ, ἕως οὗ αὐτὴ πλέον θὰ κρίνῃ ὅτι πρέπει νὰ τἀφήσῃ... Διότι τὰ παιδία αὐτά, τὰ κλεισμένα ἐδῶ μέσα, δὲν εἶνε ὅπως τὰ ἄλλα παιδία. Εἶνε,— ἢ τοὐλάχιστον ἦσαν,—κακὰ παιδία. Ἔδεσαν ἐνωρὶς κακὰς διαθέσεις, ἄγρια ἐνστικτα, ἐπικίνδυνα διὰ τὴν κοινωνίαν, καὶ ὑπέπεσαν εἰς ἐγκλήματα, καὶ ἔκλεψαν, ἢ ἐπλήγωσαν, ἢ καὶ ἐφόνευσαν. Διὰ τοῦτο συνελήφθησαν, ἐδικάσθησαν, κατεδικάσθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν. Ἡ χεὶρ τοῦ Νόμου τὰ κρατεῖ σφιγκτά, καὶ ἂν κάμουν ὅτι διαμαρτύρονται, ὅτι ἀνθίστανται, θὰ τα κρατήσῃ ἀκόμη σφιγκτότερα. . .

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος ἔχει δικαιώματα, καὶ ἡ Φιλανθρωπία, ἡ ὁποία ἔχει καθήκοντα, ἔτεινε συγχρόνως τὴν εὐεργετικήν της χεῖρα. Κακὰ παιδία, ἔστω· ἀλλὰ μήπως δι' αὐτὸ δὲν ἦσαν καὶ δυστυχῆ; Ὑπέπεσαν εἰς ἔγκλημα, ἔστω· ἀλλὰ μήπως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν καλοὶ καὶ χρήσιμοι πολῖται; Ναί· ἀλλὰ πῶς; Εἰς τὰς κοινὰς φυλακάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο μέχρι τοῦδε, ἀναστρεφόμενα μετὰ τῶν μεγάλων, τῶν διεφθαρμένων καὶ ἀδιορθώτων, χωρὶς ἐκπαίδευσιν, χωρὶς ἀνατροφήν, χωρὶς προστασίαν, ὄχι μόνον δὲν ἐδιορθώνοντο, ἀλλὰ καὶ διεφθείροντο τελείως. Καὶ ὅταν ἔληγεν ἡ ποινή των καὶ ἐξήρχοντο εἰς τὴν κοινωνίαν, ἦσαν κακοῦργοι χειρότεροι ἀπὸ πρίν, καὶ διέπραττον ἐγκλήματα μεγαλήτερα, καὶ ἐπέστρεφον πάλιν εἰς τὰς φυλακάς, διὰ νὰ μὴ ἐξέλθουν ποτέ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χωρισθοῦν τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφιων, νὰ γίνῃ μία φυλακὴ ἰδιαιτέρα διὰ παιδία, μὲ ἄλλον ὀργανισμόν, μὲ ἄλλην λειτουργίαν, μὲ ἄλλον σκοπόν. Πρὸς τοῦτο ὁ μεγαλόδωρος Ἀβέρωφ προσέφερε τἀπαιτούμενα χρήματα, καὶ ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βασιλίσσης, ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου Οὕτως ἱδρύθη τὸ Ἀβερώφειον Ἐφηβεῖον, φυλακὴ παιδίων τελεία εἰς τὸ εἶδός της, καὶ οἱ δυστυχεῖς μικροὶ κατάδικοι εὗρον εἰς αὐτὴν ἄσυλον καὶ σωτηρίαν. Τὰ ἀπωλολότα πρόβατα ἐπιστρέφουν εἰς τὴν μάνδραν. Διαιτῶνται ὅπως καὶ εἰς ἓν καλὸν σχολεῖον, μὲ τάξιν καὶ μὲ καθαριότητα ἀπαράμιλλον. Μανθάνουν γράμματα εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τῆς παραδόσεως, τὰς ὁποίας βλέπει τις εἰσερχόμενος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Καταστήματος, ἀριστερᾷ. Μανθάνουν τέχνας, εἰς τὰ τέλεια ἐργαστήρια, τὰ ἀπέναντι τοῦ διδακτηρίου, δεξιᾷ. Ἐκκλησιάζονται εἰς τὸν κομψὸν ναΐσκον,

τὸν εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἐπαγρυπνοῦνται ἀπὸ πατρικὸν διευθυντὴν καὶ νουθετοῦνται ἀπὸ εὐλαβῆ ἱερέα. Φωτίζονται, ἐργάζονται, μορφώνονται. Εὑρίσκουν ἐδῶ ὅ,τι δὲν εὗρον ἴσως εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, οὔτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, δυστυχῆ παιδία, πτωχὰ καὶ ἀπόκληρα. Συνειθίζουν εἰς ἄλλην ζωήν, μανθάνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς, ἐννοοῦν ποῖον εἶνε τὸ συμφέρον των, μετανοοῦν διὰ τὰς παρεκτροπάς των, λησμονοῦν τὸ παρελθόν των, ἀποβάλλουν τὰς κακίας των, καὶ γίνονται ἄλλοι ἄνθρωποι. Καὶ ὅταν λείγῃ ἡ ποινή των καὶ ἀποδίδωνται εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἶνε πλέον ἀγαθοὶ καὶ μορφωμένοι καὶ χρηστοὶ πολῖται, καὶ τόσον περισσότερον, ὅσον περισσότερον καιρὸν ἔμειναν εἰς τὸ Ἐφηβεῖον. Δύνανται τώρα νὰ ζήσουν ἐντίμως μὲ τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν ἔμαθον ἐκεῖ-μέσα. Οὐδεὶς κίνδυνος πλέον νὰ ἐγκληματήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς φυλακάς. Ἐσώθησαν!

Δὲν θά σας περιγράψω σήμερον λεπτομερῶς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἐφηβείου. Οἱ παλαιότεροι φίλοι μας θὰ ἐνθυμοῦνται τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποίαν ἔδωσα πρὸ δύο ἐτῶν—τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1897,—ὅταν ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Κατάστημα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἐγκαινίων του. Ἐκεῖ παραπέμπω καὶ τοὺς νέους μας φίλους.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ!

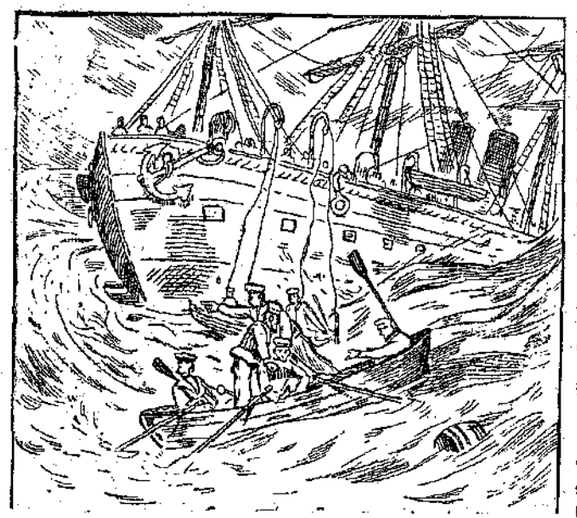

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τρικυμία δυνατή. Ἕνας ναύτης ἀνέβη εἰς τὴν κεραίαν διὰ νὰ δέσῃ ἕνα πανί, ἐγλύστρησεν, ἐπαραπάτησε, καὶ πάρ' του εἰς τὴν θάλασσαν!

Ὅλ' κόσμος νὰ τὸ ἐννοήσουν ἀπὸ τὸ πλοῖον, τὸν ἐσκέπασαν τὰ κύματα; καὶ πάει, ἐχάθη. Δὲν φαίνεται πουθενά...

Ρίπτουν μίαν λέμβον, ρίπτουν ἄλλην λέμβον...

— Νά, ἀπ' ἐκεῖ θὰ εἶνε!

— Ὄχι, ἀπ' ἐκεῖ διακρίνεται κάτι...

— Τίποτε!

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ ναύτης; Κανένας ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἀπὸ τὰς λέμβους δὲν τὸν βλέπει... Τὸν βλέπετε σεῖς;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἕνας πλούσιος καὶ δυνατὸς ἄρχοντας, καὶ ἄλλο τόσο κακός, πού τον ἐφοβοῦντο ὅλοι, εἶδε κάποτε μιὰ γυναῖκα ποῦ ἔκλαιγε, καὶ τὴν ἐρώτησε τί ἔχει.

— Τί νὰ ἔχω, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκεν ἐκείνη, πού μου ἐψόφησε ὁ ταῦρός μου! Καὶ τώρα ποιὸς θὰ μου σύρῃ τὸ ἀλέτρι γιὰ νὰ ὀργώσω τὸ χωράφι μου καὶ νὰ ζήσω;

— Μὴν κλαῖς, τῆς λέγει ὁ ἄρχοντας, καὶ ἐγὼ θὰ σου δανείσω ἕναν ταῦρο. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ τον κακομεταχειρισθῆς, γιατί 'ς ἕνα μῆνα θὰ γυρίσω νὰ μού τον δώσῃς, ὅπως σού τον ἔδωσα.

Ἡ πτωχὴ ἐδέχθη τὴν συμφωνία, ἐπῆρε τὸν ταῦρο, καὶ ἐξακολούθησε νὰ ὀργώνῃ τὸ χωράφι της.

Σ' ἕνα μῆνα ἐγύρισεν ὁ ἄρχοντας καὶ ἐγύρεψε τὸν ταῦρό του.

— Νά τον, ἀφέντη μου, ὅπως μού τον ἔδωσες.

— Καλά· ἀμὲ τὸ μοσχάρι ποῦ ἐγέννησε;

— Ἐγέννησε;! Μὰ γεννάει ποτὲ ὁ ταῦρος;

— Καὶ παραγεννάει μάλιστα. Ὁ ταῦρός μου ἐγέννησε, ὅσῳ τὸν εἶχες 'στὰ χέρια σου, καὶ μου ἐκράτησες τὸ μοσχάρι.

Ὄχι ὁ ἕνας, ναὶ ὁ ἄλλος, ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν εἰς τὰ δικαστήρια. Ἀλλὰ σὲ κανένα ἡ πτωχὴ γυναῖκα δὲν ἐκέρδισεν. Οἱ δικασταὶ ἐφοβοῦντο τὸν πλούσιον καὶ δυνατὸν ἄρχοντα, καὶ πάντα τοῦ ἔρριχναν δίκηο: Γεννάει ὁ ταῦρος!

Ἐγύριζαν ἀπὸ τὸ τελευταῖο πειὰ δικαστήριο,— ἡ γυναῖκα ἀπελπισμένη, — ὅταν ἠύραν 'στὸ δρόμο μερικὰ παιδιὰ ποῦ ἔπαιζαν κ' ἐκεῖνα τὸ δικαστήριο.

— Τὰ ρωτᾶμε; λέγει ὁ ἄρχοντας.

— Τὰ ρωτᾶμε! λέγει ἡ γυναῖκα.

— Δέν μου λές, παιδί μου,— ρωτᾷ ὁ ἄρχοντας τὸ παιδὶ ποῦ ἔκαμνε τὸν Πρόεδρο,—γεννάει ὁ ταῦρος;

Τὸ παιδὶ ἐχαμογέλασε, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀποκρίθη:

— Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐγὼ δὲν ξέρω· ὁ πατέρας μου εἶνε ἱκανός.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ἐκεῖ πέρα 'στὴ λίμνη· παραφυλάγει νὰ μὴν ἔβγουν τὰ ψάρια καὶ μᾶς φάγουν τὸ σιτάρι.

— Μπᾶ! καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔβγουν τὰ ψάρια ἀπὸ τὸ νερό; ἐρωτᾷ ὁ ἄρχοντας.

— Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γεννήσῃ ὁ ταῦρος; ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Τελοσπάντων! Ἡ πτωχὴ γυναῖκα εἰς τὸ παιδικὸ δικαστήριο εὗρηκε τὸ δίκηο της.

——

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 345.)

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἐδέθη σφιγκτὰ μὲ δυνατὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα τῷ ἀφήρουν πᾶσαν ἐλευθερίαν κινήσεως, καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον παρὰ μόλις νὰ βαδίζῃ. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν, τὸν μετέφεραν εἰς μικράν τινα οἰκίαν, ἐλεεινοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς ἓν μικρὸν δωμάτιον.

Ἅμα εὑρέθη μόνος, ἡ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξε νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του, καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται πρὸς τοῦτο δραστηρίως, προστρίβων τὰ σχοινία εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, διὰ νὰ τα φθείρῃ. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἕνας ἱσπανὸς χωρικὸς εἰσῆλθεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ζωώδη, μοχθηρὰν, καὶ ἀπεχθῆ τὴν φυσιογνωμίαν, ἐφοροῦσε δὲ ράκη ἐλεεινά, τὰ ὁποῖα τὸν ἔκαμναν ἀκόμη ἀπεχθέστερον

Ἐκύτταξε τὸν μαρκήσιον ἀγρίως καὶ τῷ εἶπεν ἱσπανιστί:

—Γάλλε, βρωμόσκυλο, εἶσαι δικός μου· ὁ κ. Ἐγγλέζος σὲ παρέδωκεν εἰς ἐμένα, καὶ τώρα ἐγὼ θὰ ἐκδικήσω ὅλα μου τὰ ἀδέλφια πού τα ἐσκότωσαν οἱ στρατιῶταί σου!

Ὁ Νοαρμὼν ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἐτήρησε σιγὴν περιφρονητικήν. Ὁ χωρικός, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπάθειάν του, τὸν ἐξύβρισε βαναύσως, καὶ ἔπειτα, λυσσῶν, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ μπαστοῦνί του.

—Δειλέ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος· ἂν δὲν ἤμουν ἔτσι δεμένος, δὲν θὰ εἶχες τόσον θάρρος, καὶ θὰ σ' ἔκαμνα νὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὰς ὕβρεις σου!

Ὁ ἱσπανὸς ἤρχισε νὰ γελᾷ, διότι ὁ Λουδοβίκος τῷ εἶχεν ὁμιλήσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ δεσμώτης ἐνόει τὰς ὕβρεις του, τῷ ἐπροξένει μεγάλην χαράν.

—Ἄ, ἐφώναξε· βλέπω λοιπὸν ὅτι μποροῦμε νὰ κουβεντιάσωμε.

—Ὁμίλει μόνος σου, ὑπέλαβεν ὁ Νοαρμὼν περιφρονητικῶς, ἐγὼ δὲν θὰ σου ἀπαντήσω πλέον.

—Θὰ σε ἀναγκάσω, εἶπεν ὁ ἱσπανός· τὰ βασανιστήρια θὰ σε κάμουν νὰ λύσῃς τὴν γλῶσσάν σου, θέλωντας καὶ μή.

Ὁ μαρκήσιος ἐσιώπησεν, ἀπαθέστατος. Δέν τον ἀπησχόλει τώρα, παρὰ μόνον ἡ σκέψις, πῶς νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του. Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὔκολον· αἱ χεῖρές του ἦσαν δεμέναι ὀπίσω, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τας κινῇ σχεδὸν διόλου, ἔπρεπε δὲ καὶ νὰ προσέχῃ νὰ μὴν ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ δημίου. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας, ὁ Ἱσπανός, μανιώδης διὰ τὴν περιφρονητικὴν ἀδιαφορίαν τοῦ θύματός του, ἐδημάτιζεν ἐπάνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, παράφορος, ὡς ἄρκτος μέσα εἰς τὸν κλωβόν της.

Προφανῶς ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις· Ἐσυλλογίζετο εἰς τί βασανιστήρια ἔπρεπε νὰ ὑποβάλῃ τὸ θῦμά του. Ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπλησίαζε τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθει νὰ προστρίβῃ κρυφίως τὰ σχοινία. Ἀλλοίμονον ἂν ἔρριπτεν ἐκεῖ ὀπίσω ἓν βλέμμα! Πᾶσα ἐλπὶς θὰ ἐχάνετο... Διὰ τοῦτο ὁ Νοαρμὼν ἀπεφάσισε, διὰ νὰπασχολήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ δεσμοφύλακός του, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, μεθ' ὅλην τὴν ἀηδίαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο.

—Εἰμπορεῖτε, ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μου χαρίσετε τὸ ὄνομά σας; τῷ εἶπε.

— Τὄνομά μου εἶνε Λούης Καρμόνας· ἔχω ὅμως καὶ ἕνα παρατσοῦκλι: Μπόγιας τῶν Γάλλων.

— Μισεῖτε λοιπὸν πάρα πολὺ τοὺς συμπολίτας μου, κύριε Λούη Καρμόνα· ἀλήθεια, ἔ;

—Αὐτὸ θὰ το ἰδῇς πολὺ γρήγορα!

—Ἄ μπᾶ! ἐγὼ νομίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνωμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἅμα μὲ γνωρίσετε καλλίτερα, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχω ἄδικον...

Ὁ χωρικὸς ἐκπλαγεὶς κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ δεσμώτου, ἐσκέφθη ὅτι ἤθελε νὰ τον δωροδοκήσῃ, καὶ ἀπεκρίθη μὲ νέας ὕβρεις καὶ μὲ νέας ἀπειλάς.

—Ἐλάτε τώρα ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος· μὴ θέλετε νὰ προσποιῆσθε τὸν κακόν· ἡ συμπαθεὶς φυσιογνωμία σας διαψεύδει τοὺς τρόπους σας.. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν σας παρακαλέσω ὀλίγον θὰ μου κάμετε μίαν χάριν ποῦ θὰ σας ζητήσω.

Καὶ μετ' ὀλίγον πρόσθεσε:

—Φαντασθῆτε, ἀγαπητέ μου κύριε Λούη, ὅτι δὲν ἔβαλα τίποτε 'στὸ στόμα μου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ· δηλαδὴ πεθαίνω τῆς πείνας· ὥστε, ἂν εἴχατε τὴν καλοσύνην νὰ μου προμηθεύσετε ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ ἕνα ποτῆρι νερό, θὰ σας ἐχρεωστοῦσα τὸ καλλίτερον γεῦμα τῆς ζωῆς μου!

Ὁ Νοκρμὼν ἤλπιζεν ἀμυδρῶς, ὅτι δὲν θὰ τῷ ἠρνοῦντο νὰναλάβῃ δυνάμεις διὰ τὰ προαγγελθέντα βασανιστήρια, καὶ ἐλογάριαζε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπουσίας τοῦ δημίου,—ὁ ὁποῖος θὰ ἐξήρχετο πρὸς εὕρεσιν τροφίμων,—διὰ νὰποτελειώσῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἐργασίαν του, καὶ νὰ θρύψῃ τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν.

Δυστυχῶς ἐλογάριασε χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Διότι ὁ καλοκάγαθος κύριος Καρμόνας, εὑρὼν εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Γάλλου νέον μέσον διὰ νὰ τον βασανίσῃ, ἤρχισε νὰ γελᾷ σατανικῶς· κατόπιν ἔβγαλεν ἀπὸ ἓν ἐρμάρι ὀλίγον μαῦρον ψωμὶ καὶ μερικὰ κρομμύδια, τὰ παρέταξεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἔβαλε καὶ μίαν καράφαν μὲ νερὸν καθαρόν, ἐκάθησεν ἥσυχα - ἥσυχα, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν ζώνην του μίαν μάχαιραν, ἔκοψε τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα φαγητά, καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ εὐχαρίστησιν.

* Σιγά, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν εἶνε καμμία βία...* (Σελ. 358, στήλ. α'.)

Μολονότι ἠγνόει τὴν μυθολογίαν, τὸ μῖσός του ὅμως τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικώτατον, καὶ ὁ ἄθλιος ἐπενόησε τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου!

Ὁ μαρκήσιος ἔκρυψεν ὅσον ἠμποροῦσε τὴν δυσαρέσκειάν του· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ θέαμα ἐκεῖνο πολὺ ὀλίγον τὸν ἐγοήτευσεν... Ὅσον χονδροειδὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ λιτὸν γεῦμα τοῦ δημίου, θὰ ἐπλήρωνεν ὅσα-ὅσα διὰ νὰ το συμμερισθῇ, διότι πραγματικῶς ἤρχισε νὰ τον βασανίζῃ ἡ πεῖνα, καί, ἀκόμη χειρότερον, ἡ δίψα. Ὁπωσδήποτε ἐσιώπησε, καὶ ἐπωφελούμενος τῆς ἀπροσεξίας τοῦ ἐχθροῦ, ἐξηκολούθησε τὴν προστριβὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἐπιτέλους ὁ Καρμόνας ἐχόρτασεν. Ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μάχαιραν, ἐσήκωσε τὴν καράφαν, τὴν ἄδειασεν ὁλόκληρον σχεδὸν εἰς τὸ στόμα του, ἔπειτα ἐτεντώθη, ἐχασμήθη θορυβωδῶς, ἔβγαλε τὰ κ α π ν ά του καὶ ἔστρηψεν ἕνα σιγάρον,—τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα παντὸς ἱσπανικοῦ γεύματος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού το ἤναπτεν, ὁ Νοσρμὼν ὥρμησε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ἥρπασε τὴν μάχαιραν ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ τὴν ἀκούμβησεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ χωρικοῦ, τὸν ὁποῖον ἔδραξε συγχρόνως ἀπὸ τὸν λαιμόν.

—Μιὰ λέξι νὰ 'πῆς, μιὰ φωνὴ νὰ βγάλῃς, σ' ἐτελείωσα! ἐψιθύρισεν.

Εἴτε ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, εἴτε ἀπὸ τὸν φόβον, εἴτε ἀπὸ τὸ σφίγξιμον τῆς ρωμαλέας χειρὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὁ Μ π ό γ ι α ς τ ῶ ν Γ ά λ λ ω ν ἀπέμεινεν ἀκίνητος ἐντελῶς καὶ ἄναυδος. Τὸ πρόσωπόν του ἐφούσκωσεν, ἔγινε καταχόκκινον, φαίνεται δὲ ὅτι ἂν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν δὲν ἐξέσφιγγεν ὀλίγον τὰ χαλύβδινα δάκτυλά του, ὁ δὸν Λούης Καρμόνας θὰπέθνησκεν οἰκτρῶς καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ὁ κακόμοιρος!

Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ μαρκησίου δὲν ἦτο ποσῶς νὰ στερήσῃ τὴν Ἱσπανίαν τοῦ γενναίου τούτου τέκνου της· τὸ σχέδιόν του ἦτο ἄλλο. Καὶ ἤρχισε νὰ κόπτῃ τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα ἔσφιγγον ἀκόμη τοὺς πόδας του, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ ὁλονέν τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ λέγων:

—Ἀγαπητέ μου κύριε Λούη, δέν σας εἶπα ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνουμε οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου; Νά το! Μοῦ φαίνεσθε τώρα πολὺ-πολὺ λογικός, καὶ ἡ ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινὴς φυσιογνωμία σας ἐπιβεβαιόνει τοὺς λόγους μου. Ναί, εἶσθε καλός· διότι ἂν εἴχατε τὴν ἀνοησίαν νὰ προσποιῆσθε ἀκόμη τὸν κακόν, θὰ σας ἔχωνα τὸ μαχαῖρι μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἕκτης πλευρᾶς, καὶ τότε καλὸ ξημέρωμα! εὐτυχῶς, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εἴμεθα φίλοι καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον· ψέμματα;

Ὁ Ἱσπανὸς εἶχε γίνῃ πελιδνὸς ἀπὸ τὴν λύσσαν του.

— Ἀναγινώσκω εἰς τὰ μάτια σας, καλέ μου φίλε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ λυτρώσετε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἄγγλων οὐσσάρων. Ἡ συστολὴ σᾶς

ἐμποδίζει νά μου φανερώσετε τά καλά σας αἰσθήματα· δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἄς εἶνε, ἐγὼ δέχομαι τὰς φιλικάς σας προτάσεις. Μεταξὺ στενῶν φίλων, ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς, δὲν χρειάζονται πολλὲς τσιριμόνιες. Ἀλλὰ εἶνε καιρὸς νὰ φεύγωμεν... Μήπως ἡ μικρὰ αὐτὴ θύρα βγαίνει εἰς τὸν κῆπον; Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μου ἀπαντήσῃς, ἀλλὰ μόνον μὲ νεύματα, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσωμεν τοὺς καλοὺς ἐκείνους Ἄγγλους, ξεύρεις... Λοιπόν ; Ἐμπρός!

Ὁ μαρκήσιος ἐπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Καρμόνα, τῷ ὑπενθύμισε σιγὰ ὅτι ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὴν μάχαιραν, καὶ σκεπασθεὶς μὲ τὸν κουρελιασμένον μανδύαν καὶ τὸ παμπάλαιον καπέλον τοῦ συντρόφου του, τὸν παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω, τρίζοντα ἐκ τῆς ὀργῆς τοὺς ὀδόντας.

Ἐπέρασαν οὕτω τὸν μικρὸν κῆπον, ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον καὶ εἶδαν ἀπέξω, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἕνα οὐσσάρον φρουρόν, μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὸ χέρι.

Ὁ Καρμόνας ἔδειξε διάθεσιν νὰ τρέξῃ.

—Σιγά, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Γάλλος· δὲν εἶνε καμμία δίκη, οὔτε τρέχομέν κανένα κίνδυνον. Μήπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ τζέντλεμαν δὲν σας γνωρίζουν ; Ποτὲ δὲν θὰ ὑποπτευθοῦν τὴν πρὸς ἐμὲ καλοσύνην σας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἀληθῶς συγκινητικήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἠθελήσατε νὰ μου γίνετε ὁδηγός... Δι' αὐτό κ' ἐγὼ δὲν θὰ σας ἄλλαζα τώρα μὲ κανένα εἰς τὸν κόσμον !.. Ἐμπρὸς λοιπόν· ἀλλὰ σιγά· ἡ δίκη θὰ ἐγεννοῦσεν ὑποψίας...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ

(Γερμανικὸ παραμύθι)

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 347.]

Ὁ Γιάννης ἐσταμάτησε, τὸν εἶδε ποῦ ἀκούνιζε κάμποσην ὥρα, καὶ σὰν ἐτελείωσε, τοῦ εἶπε :

— Βλέπω, εἶσαι περίχαρος. φαίνεται τὸ ἀκούνισες καλά, αἴ ;

—Καλὰ καὶ καλά, ἀποκρίθηκεν ὁ τροχιστής· ἄμ, εἶνε κι' ἄλλη δουλειὰ καλλίτερη ; Ἕνας καλὸς τροχιστής, φιλάρακό μου, πάντα ἀκοῦς νὰ κουδουνίζῃ τὴν τσέπη του... Καὶ πόσο ἀγοράσατε αὐτὴ τὴ θεοχήνα ;

—Δέν την ἀγόρασα· τὴν ἄλλαξα μὲ τὸ γουρουνάκι μου.

—Καὶ τὸ γουρουνάκι σου ;

—Μὲ τὴν ἀγελάδα μου.

—Καὶ τὴν ἀγελάδα ;

—Μ' ἕνα ὀργισμένο ἄλογο.

—Καὶ τὸ...ἄλογο ;

—Μὲ ἕναν κομμάταρο χρυσάφι, σὰν τὴν καυκάλα μου !

—Καὶ τὸ χρυσάφι ;

—Τὸ χρυσάφι ; μοῦ τῶδωκεν ὁ ἀφέντης μου· τὴν καλή μου δούλεψι ἑπτὰ σωστὰ χρονάκια.

—Βλέπω, τοῦ εἶπεν ὁ τροχιστής, πῶς ἐσύ, φίλε μου, εἶσαι μοναδικὸς νὰ ξεφορτώνεσαι ὅ,τι σὲ βαραίνει, ἄψε-σβύσε! Τώρα λοιπὸν δέν σου μένει ἄλλο, παρὰ ναῦρῃς ἕναν τρόπο νὰχῃς πάντα τὴ τσεπούλά σου γεμάτη, καὶ ἔτσι θὰ ζήσῃς ξέννοιαστα !

—Μὰ πῶς, πῶς ; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

—Τὸ μόνο εὔκολο νὰ γίνῃς τροχιστὴς σὰν καὶ τοῦ λόγου μου· καὶ στοχάσου ποῦ δὲν θέλεις, παρὰ μιὰ ἀκονόπετρα σὰν καὶ δαύτη νὰ τροχίζῃ· τὰ ἄλλα ἔρχονται μονάχα τους. Ἔχω ἐγὼ μιά, λιγάκι σακατεμένη, εἶνε ἡ ἀλήθεια, μὰ σοῦ την δίνω μὲ λίγο κέρδος.... μόνο γιὰ τὴ χήνα σου. Σύμφωνος ;

—Θέλει καὶ ρώτημα ; ἀπήντησεν ὁ Γιάννης. Θῶμαι ὁ τυχερώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ! Στὸ διάβολο ἡ σκοτοῦρες καὶ τὰ βάσανα· τσέπη γεμάτη, γλέντι, ραχάτι !

Καὶ ἀμέσως ἐπῆρε τὴν πέτρα καὶ ἔδωσε τὴ χήνα.

— Στάσου, κύρ,-Γιάννη· τοῦ εἶπεν ὁ τροχιστής· ἡ δουλειά μας πρέπει νὰ γίνῃ σωστή· πάρε καὶ αὐτὴ τὴ σκληρὴ πέτρα.....

Καὶ του ἔδωσε μιὰ πέτρα, ποῦ εὑρῆκε χάμω ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Αὐτὴ τὴν πέτρα, τὴν ὡραία πέτρα, δὲ θέλω νὰ μου την πλερώσῃς· σοῦ την χαρίζω· εἶνε τόσῳ σκληρὴ ποῦ τρώει δόντι· θὰ σου χρειασθῇ καὶ γλήγορης· σὰν βλέπεις ποῦ κάνει δόντια ἡ ἀκονόπετρά σου, θὰ την ἰσάζῃς κτυπῶντάς την μὲ δαύτην· τώρα πήγαινε· μὰ πρόσεχε, μή τὴν χάσῃς.

Ὁ Γιάννης ἐφορτώθηκε τὴν πέτρα καὶ ἐτράβηξε τὸ δρόμο του τόσο χαρούμενος, ποῦ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσεν ἀσυνείδιστα καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀστραφτερά. «Μὰ τὴν πίστι μου, ἔλεγε, ἡ τύχη μου εἶνε μάλαμα· ὅ,τι μου ζητᾷ ἡ καρδοῦλά μου καὶ γίνεται· χωρὶς ἄλλο εἶμαι σαββατογεννημένος !»

Μ' ὅλα ταῦτα, καθὼς ἦταν 'στὸ ποδάρι ἀπὸ τὰ χαράματα, καὶ ἡ πεῖνα ἄρχισε νά τον θερο κόβει, γιατὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἀγελάδας, εἶχε φάει μονοχαψιὰ ὅλο του τὸ ψωμὶ καὶ τὸ προσφάγι, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περπατήσῃ πιά· τὸ λιθάρι καὶ τὸ κοτρῶνι τὸν ἐβάραιναν φριχτά....καὶ βλέποντας τὸν ἑαυτόν του 'ς αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, ἂν δὲν ἦταν καλλίτερο νὰ ξεφορτωθῇ ἀπ' ἐπάνω του τὸ τόσο ἐνοχλητικὸ φορτίον του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, βλέπει μιὰ πηγή· τρεμοποδίζωντας καὶ τρελλίζωντας ἔρχεται ὡς ἐκεῖ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ δροσισθῇ μὲ τὸ νεράκι της γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίζεται λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ θᾶσκυφτε νὰ πιῇ, ἀκούμπησε τὲς δυὸ πέτρες του... 'στὰ χείλη τῆς πηγῆς καὶ ἐγονάτισε νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του 'στὸ νερό· μά, χωρὶς νὰ κατπλάβῃ, βλέποντας ὅτι θὲ νὰ πιῇ καλλίτερα, ἂν ξαπλωθῇ μὲ τὴν κοιλιά, χωρὶς νὰ προσέξῃ, μὲ τὸ σκύψιμο, ἔρριψε καὶ τὲς δυὸ πέτρες 'στὴν πηγή, ποῦ εἶχε κάμποσο βάθος.

Καθὼς ὅμως τὲς εἶδε νὰ βουλιάζουν καὶ νὰ χάνωνται ἀπ' ἐμπρός του... μή θαρρεῖτε πῶς ἔκαμε νὲ βουτήξῃ ; Ὄχι! ἐσηκώθη 'στὰ πόδια του, καὶ ἀφοῦ σοῦ ἄρχισεν ἕνα χορὸ ἀπὸ τὴ χαρά του, μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια εὐχαρίστησε τὸν Ὑψιστο, ποῦ τοῦκαμε τὴ χάρι, νὰ ξεφορτωθῇ τὸ ἀνοικονόμητο φόρτωμα... χωρὶς νὰ τον τύπτῃ ἡ συνείδησις.

«Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου», εἶπε. Καὶ ἐλαφρωμένος ἀπὸ κάθε βάρος, μὲ ἀναπαυμένη τὴν συνείδησί του, σὰν τὰ πόδια του, ἐτράβηξε τὸ δρόμο του, ὡς που ἔφθασε 'στὸ σπίτι τῆς μαννούλας του.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ὁ φίλος ποῦ δειπνᾷ μὲ τὸν ἐχθρό σου,
Δὲν εἶνε πλέον φίλος ἰδικός σου.

Ἀράπη θέλεις νὰ λευκάνῃς ;
Καὶ κόπο καὶ σαπούνι χάνεις.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Ἐξεδόθη τό :

"ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὁ δὲ ἥρως νεαρὸς μαθητής, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὀγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Τιμᾶται :

Ἄδετος φρ. 5,50.—Χρυσόδ. φρ. 5

Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. Στέλλεται δὲ τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης, διὰ χαρτονομισμάτων, ἢ γραμματοσήμων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἀπ' εὐθείας : Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην, ὁδὸς Αἰόλου, 117, εἰς Ἀθήνας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον :

— Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ἡ διάπλασις ;

— Ὄνομα . . . εἰμπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ καὶ ρῆμα.

— Μπᾶ ! καὶ πῶς ; . . .

— Μάλιστα· ἐὰν αὐξηθῇ.

Βοτάλη ἀπὸ τοῦ Λύγερινοῦ

*
* *

Ὁ Τάκης καυχώμενος :

— Ἐμένα ὁ μπαμπᾶς μου μοῦ δίνει μιὰ δεκάρα κάθε πρωΐ ποῦ πέρνω τὰ μουρουνόλαδο.

—Καὶ τί τὰ κάνεις αὐτὰ τὰ λεπτά ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του Μίμης.

—Τὰ βάζω 'στὸν κουμπαρᾶ μου·

Καὶ ὕστερα ;

—Ὕστερα, ἅμα μαζευθοῦν δεκαπέντε δεκάρες, τὲς πέρνει ὁ μπαμπᾶς καὶ... ἀγοράζει ἄλλη μπουτίλια μουρουνόλαδο...

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

ΑΛΛΑΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ψηφοφορία :—Ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μεγαλώσῃ τὸ φύλλον μας, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις. Ὅτι ἡ σχετικὴ αὔξησις τῆς συνδρομῆς εἶνε δικαιοτάτη καὶ τὸ μονον μέσον τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις. Ὅτι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Διάπλασιν ἐξαρτᾶται ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις. Ὅτι διὰ τῆς θελήσεως εἶνε εὐκολώτατον νὰ ἐξοικονομηθοῦν, καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσχωτέρους ἀπόμη, τὰ 3 φράγκα, τὰ ὁποῖα προστίθενται εἰς τὰ 7 ἢ τὰ 8 τῆς συνήθους συνδρομῆς, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις. Ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ γρήγορα καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλῃ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ψηφίσῃ ἐντὸς τῆς προθεσμίας δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις... Καὶ τὸ συμπέρασμα : Ἐδόθη παράτασις τῆς προθεσμίας μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 24 ὑπολειπομένων ἡμερῶν, πρέπει νὰ ψηφίσουν ὅλοι ὅσοι δὲν ἐψήφισαν ἕως τώρα, διὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις. Τὸ ἀπαιτεῖ πλέον αὐτὴ ἡ φιλοτιμία τῶν συνδρομητῶν. Θὰ ἦτο ἐντροπὴ νὰ φανῇ κατόπιν ὅτι ἀνέλαβαν τὴν πρωτοβουλίαν ἔργου πολὺ μεγαλητέρου, πρὶν ἠμπορέσουν νὰ κατορθώσουν ἓν τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα : τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου !

Αἱ πρόοδοι τοῦ Ἐράνου :—Καταληκτικώτατα ! Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς πλείστων ἄλλων μικροτέρων ποσῶν, ἔλαβε 50 δραχμὰς ἀπὸ δύο φίλας ἐκ Καίρου μὴ συνδρομητρίας· ἔλαβε 38 δραχμὰς ἀπὸ ὁμάδα ἀνωνύμων, κρυπτομένων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Φιλαλήθεις»· ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ Ἀσσουὰν τῆς Αἰγύπτου, διὰ τῆς ὁποίας μοὶ ἀναγγέλλεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων· ἔλαβε... ἔλαβε.

Οἱ ἀπαισιόδοξοι, ὅσοι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶπαν αὖχ πλοῖον, ἀλλὰ οὔτε βάρκα δὲν εἰμπορεῦν νὰ κάμουν οἱ Ἑλληνόπαιδες.»—ἀς μάθουν ὅτι ἡ βάρκα ἔγινε, ὁ «Ἑλληνόπαις» ἐγεννήθη καὶ ὁλονὲν μεγαλόνει, μεγαλόνει...

Δημοθάλασσα τοῦ Μεσσολογγίου, χαίρω ποῦ ἔγινες καλά. Τὸ ψευδώνυμον, ποὺ μου προτείνεις, δυσευχῶς δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου, ἀναβάλλω τὴν δημοσίευσιν τῶν προτάσεων καὶ πληροφοριῶν σου, τὰς ὁποίας σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπαναλάβῃς.— Ταῦτα λέγω καὶ πρὸς τὸν *Σαρδανάπαλον*.

Ἀνέγνωσα, *Ναύαρχε Θερβέρα*, τὴν κωμῳδίαν σου καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ καλή. Λέγω ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, διότι ἡ κωμῳδία ἀπαιτεῖ πολὺ ὡριμωτέραν ἡλικίαν· φαίνεται ὅμως ὅτι μὲ τὸν καιρὸν εἰμπορεῖ νὰ γράψῃς καὶ καλλίτερα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ναί, *Κυματίζουσα Θάλασσα*, τὸ ποιήματί μοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν ἀσθενής. Μοῦ εἶπεν ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ; ὅτι ἐδείκνυες τὰς σχέσεις μὲ μίαν φίλην σου καὶ φίλην μου. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πολὺ πολὺ μ' ἐλύπησε, διότι ἐπιθυμῶ αἱ φίλαι μου νὰ εἶνε ἀγαπημέναι μεταξύ των ὡς ἀδελφαί. Ἀλλέως, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμεν μίαν οἱ κογένειαν ; Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, καθὼς καὶ ἐκείνην, νὰ βάλετε κατὸ μέρος κάθε διαφορὰν καὶ νὰ τα φτειάσετε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δείξετε ὅτι εἴσθε ἀληθεῖς φίλαι μου.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, πραγματικῶς πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωνται τὰ κορίτσια, διότι ἐξ ἀρχῆς ἔκαμαν τόσῳ καλὰ τὸ μέρος των εἰς τὸν Ἔρανον. Σὲ πληροφορῶ ὅμως ὅτι καὶ τὰ ἀγόρια ἐφιλοτιμήθησαν, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν πρώτων ἀποτελεσμάτων, καὶ ἤρχισαν νὰ στέλλουν ἄθρόα, ὥστε τώρα ἐλαττοῦται ὁλονὲν ἡ μεγάλη ἐκείνη πλειονοψηφία τῶν κοριτσιῶν. Εὖγε λοιπὸν καὶ εἰς τὰ ἀγόρια !

Βεβαίως, *Τυδεύ*, πολλὰς καὶ ὡραίας ἐπιστολὰς λαμβάνω καθημερινῶς περὶ τοῦ Ἐράνου. Δὲν δημοσιεύω ὅμως ἀποσπάσματα, διότι ἐπιφυλάσσομαι νὰ το κάμω εἰς τὸ Δελτίον τοῦ Ἐράνου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσω προσεχῶς. Ἐκεῖ καὶ ἀποσπάσματα θὰ ἴδῃς. καὶ ὁλοκλήρους ἐπιστολάς, καὶ ὅλα τ' ἀρρῶντα τὸν Ἔρανον, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

«Μόλις ἤλθα ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου,—μοῦ γράφει ἡ *Κοραλία Μασσαί*, [Ε]—εἶδα τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο βιβλίον «Ὑπὲρ Πατρίδος» τὸ ὁποῖον καλά νέγνωσα μὲ μεγάλην χαράν. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμουν ἀγόρι, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκόν μου ! Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω εἴποτε ἄλλο, θὰ ἐργασθῶ διὰ τὸν Ἔρανον μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.»

Μικρὲ Τυμπανιστά, ἀρ' οὐ νομίζῃς ὅτι καὶ εἰς τὴν Σμύρνην πρέπει νὰ γίνῃ Σύλλογος τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀπὸ ἀγάρια,—διότι ἀπὸ κορίτσια ὑπάρχει ἤδη,—εἶνε εὔκολον νὰ συνεννοηθῆς μὲ τοὺς ἐκεῖ φίλους μου καὶ νὰ τον ἱδρύσετε. Εἶμαι βεβαία μάλιστα, ὅτι τώρα ποῦ βλέπουν τὴν πρότασίν σου, θὰ σπεύσουν οἱ προθυμότεροί νὰ συνεννοηθοῦν μαζί σου εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε δι' ἐμοῦ.

Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, [ΕΕΕ] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐκτενῆ καὶ ποικίλην ἐπιστολήν σου. Θέγεις πολλὰ ζητήματα καὶ δὲν ἔχω τόπον νὰ σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐφημερίδων, βεβαίως τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ διαβάζουν ἐφημερίδας· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐφήβους, ἄνω τῶν 17 ἐτῶν, τὸ πρᾶγμα διαφέρει· ὑπάρχουν δὲ σοβαροί, σεμνοί, φρόνιμοι, καλλιεπεῖς ἐφημερίδες, τὰς ὁποίας εἰμποροῦν νὰναγνώσκουν μὲ ἀπόλαυσιν καὶ μὲ ὠφέλειαν, ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνεται καταχρησις. Ὑπάρχουν πάλιν καὶ ἐφημερίδες, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὁποίων εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ καὶ μεγάλους. Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι αὐτὰς βλέπομεν συχνὰ εἰς τὰ χέρια τῶν παιδιῶν !

Ἔνδοξος Ψαριανή (Κ. Π.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ θὰ μου γράφῃς συχνά Σὲ μακαρίζω. ποῦ ἔχεις πλησίον σου μίαν τόσῳ καλὴν φίλην, τὴν ὁποίαν καὶ ἀσπάζομαι.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Ἡ *Ζωηρὰ Φλόξ* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ Ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς *Ναυτοπούλας* — ἡ *Πράξιλλα* ἀσπάζεται τὴν *Τστσύχτραν* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι φέτος δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς κανὲν σχολεῖον· — τὸ *Εὐῶδες Ἴον* ζητεῖ ταχυκὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Πικραμένης Καρδούλας* —ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* παρακαλεῖ τὸν *Κ. Θ. Μάρκελλον* νὰ τῷ φανερώσῃ δι' ἐπιστολῆς τὸ ψευδώνυμόν του·—ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς Λευκωσίας τῆς Κύπρου, ἀσπάζεται δέ, μετὰ τῶν λοιπῶν ἐσωτερικῶν Ἀρσακειάδων, τὴν *Πτερόεσσαν Ἐλπίδα*·—ὁ *Φίλεργος Φαΐαξ* ζητεῖ ταχυκὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Θεαγένους*·— τὸ *Μαγευμένον Δάσος* ζητεῖ ταχυκὰ τῆς *Σαλωνίτικης Ἑλληνίδος*—ἡ *Διακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*·—ἡ *Πάλλουσα Καρδία* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἰωάννας Γρεῦ* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·—ἡ *Φιλόδοξος Ἑλληνὶς* πληροφορεῖ τὸ *Ἴον* τοῦ *Ἀγροῦ* ὅτι ταχυκὰ τῆς εἶνε Ι. Θ. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του·—αἱ ἀδελφαὶ *Παρασκευᾶ* πληροφοροῦν ὅτι ἤλλαξαν ψευδώνυμον·—ἡ *Δερυχέτη* πληροφορεῖ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* ὅτι εἶνε γειτόνισσα· τὴν δὲ *Μιμοζαν* ὅτι ἀντήλλαξαν ἤδη Μ. Μυστικά·— ὁ *Μαῦρος τῆς Βενετίας* ζητεῖ ταχυκὰ τῆς *Ἴριδος* καὶ ἡ *Ἀπίτιμος Ἀκτὴ τὰ τῆς Καρδερίνας*·—ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* ἀπτάζεται τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*— *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Χριστόφορον Δ Μιχαηλίδην*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ὁ *Βαρῶνος τῆς Σύρου* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Κάπαρη*, *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* καὶ *Ἠγεμονίδα τῆς Σύρου*·—ὁ *Κάλυξ Ρόδου* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*·—ἡ *Κόμη τῆς Βερενίκης* μὲ τὴν *Ὡραίαν Τριτέσσην*·—ὁ *Σαρδανάπαλος* μὲ τὴν *Μικρὰν Κόμησσαν*, *Αὐγερινὸν* καὶ *Ἐλένην Παπαγεωργακοπούλου*·—ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸν *Ἱππότην Γουλιέλμον*, *Ρυθέρτον Γοῦισκάρδον* καὶ *Κόδρον*·— ἡ *Μαρία* μὲ τὴν *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν*, *Κόρην τοῦ Ἠλίου* καὶ *Μολυβένιον Στρατιώτην*·—ὁ *Εὔθυμος Ναύτης* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Ἀσπροποταμίτην*·— ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὸν *Δημ. Π. Δρίβαν Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν* καὶ *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον*·—ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Μαρίαν Ε Πετρεζᾶ*·—ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὸ *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*, *Ταϋγέτην* καὶ *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*·—ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὲς* μὲ τὸν *Μικρὸν Πιαντέσταν*, *Μικρὸν Ἱππέα* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*·—ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸν *Συναχωμένον Ποντικόν*, *Ἐλένην Δ. Πρεβεδούρου* καὶ *Κωνστ. Θ. Κουτσομητέσουλον*·—ὁ *Ὡρίων* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* καὶ *Σμυρνηοπούλαν*·— τὸ *Ἀταβόριον Ρόδου* μὲ τὸ *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Ζεβὰν* καὶ *Ἄγριον Μάγδην*·—ἡ *Πράξιλλα* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Τίδν τῆς Νυκτός*·—ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἐλένην Καραπαύλου*, *Πειρασμένον Καρχαρίαν* καὶ *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*·—*Πυθαγόρας ὁ Σάμιος* μὲ τὴν *Τσουκνίδαν*, *Τετραπέραστην* καὶ *Ἀγκάθι*·— ἡ *Νεφελώδης Νύξ* μὲ τὴν *Ροδοφωτισμένην Δύσιν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Ἀθῶαν Παμελίδα*·— ἡ *Φιλόδοξος Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Ἐξοχώτατον Γάτον*·—ὁ *Κόδρος* μὲ τὸ *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ*·—ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὸν *Ναύαρχον Θερβέραν* καὶ *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*·—ὁ *Θεαγένης* μὲ τὴν *Ροδοφωτισμένην Δύσιν*. *Τίρυνθα* καὶ *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*·— ἡ *Καλλιρρόη Σταΐκου* μὲ τὴν *Φανὴν Καλογεροπούλου*, *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ *Μικρὰν Καρδίαν*·—ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*·—ἡ *Κάρμεν Σόλδα* μὲ τὸ *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Ναυτοπούλαν*·— ἡ *Δράχνη* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ἰριδα* καὶ *Ταϋγέτην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (ἡ συμπλήρωσις συμπεριελήφθη) *Πράξιλλαν* (χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικά· μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ πλήρης ἀγάπης ἐπιστολή σου·) *Εὐῶδες Ἴον* (ὦ βέβαια, πουθενὰ δὲν ἠμπορεῖ

κανεὶς νὰ εἶνε τόσον εὐτυχής, ὅσον εἰς τὴν πατρίδα του· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ μέλλοντος συνδρομητοῦ· ὁ τόμος τοῦ 1899 χρυσόδετος θὰ τιμᾶται, ὅπως ἄλοι τῆς 6' περιόδου, φρ. 10·) *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης, Ἀγγουρολογιώτατον* ([Ε] διὰ τὸ θυρίον σου εἰς τὸν α Ἑλληνόπαιδα· ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν εὐγενῆ προθυμίαν σου, καὶ ἅμα ἔλθῃ καιρός, θὰ τὴν χρησιμοποιήσω·) ***Μαραμένον Μενεξὲν*** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) ***Κόδρον*** (μοῦ ἤρεσεν ἡ συνέχεια τῶν ἐντυπώσεών σου, καὶ ἀναμένω τὸ τέλος·) ***Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*** (ὦ, τί εὔμορφον χαρτὶ πού σου ἐχάρισεν ἡ καλή σου νουνά καὶ μὲ τί χάριν ποῦ ἔχει τυπωμένον εἰς τὴν γωνίαν τὸ ψευδώνυμόν σου! τὰ Π. Πνεύματά σου χαρετωμένα, εὖγε!) ***Κεραυνὸν*** (τὰ ἔργα σου συμφωνοῦν μὲ τοὺς λόγους σου, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τοῦτο· ἂν εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀνοίγονται αἱ ἐπιστολαί, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς παντοῦ τὴν πληροφ· δὲν δημοσιεύω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἀλληλογραφία μεταξὺ ἑτεροφύλων·) ***Κάρμεν Σύλβα*** (σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσκάβωμα·) ***Ἀνδαλουσίαν*** (ἀλήθεια, ὁ ἱππικὸς ἀγὼν εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θεάματα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι διεσκεδάσατε λαμπρά· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς εἰργάσθης διὰ τὴν ἐγκύκλιον·) ***Φίλεργον Φαίακα*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) ***Μαγευμένον Λάσος*** (δὲν ἐννοοῦσα ὅτι ἔκαμες λάθος νὰ γράψῃς ὅ,τι ἔγραψες, οὔτε τὸ ἐδημοσίευσα, ὅπως λέγεις· ἁπλῶς σοῦ ἀπήντησα διὰ νὰ λύσω μίαν ἀπορίαν σου· δὲν ἤθελες νὰ σοῦ ἀπαντήσω;) ***Ρουμπίναν Ν. Ζορμπᾶ*** (μὲ χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν· εὖγε, δὲν εἶχε κανένα λάθος· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον;) ***Κυκλαδίτην*** (εὔχομαι καλὴν πρόοδον·) ***Λεχωρίτικο Κεράσι*** πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν Πανήγυριν;) ***Γιακὴν Μαργαρίταν*** (εὖγε!) ***Πάλλουσαν Καρδίαν*** (κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ βαθμός σου εἶνε λαμπρὸς καὶ ἀριστοτάτος· σ' εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις· μοῦ εἶπεν ὅτι κάποτε θὰ πάῃ τὸν Περίπατόν του ὦ; τὸν κῆπόν σας καὶ θὰ τὸν περιγράψῃ·) ***Ἀργαίαν Σπάρτην*** (κατενθουσιασμένην μὲ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» καὶ μὲ τὸν Ἔρανον·[Ε] τί εὔμορφην ἐπιστολὴν πού μου γράφει!) ***Τέτταγα τῆς Ἀχαΐας*** ([Ε] διὰ τὰ περὶ εὐσήμων ὡραιότατα αἱ Ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμόν;) ***Μιμόζαν*** (ὄχι, δὲν ἔλαβα τὰ χρήματα· ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μας, ἐπειδὴ τὴν εἶδα, σοῦ λέγω ὅτι ἦτο ἀθωοτάτη καὶ ὅτι τὴν παρεξήγησες·) ***Μαρίαν Α. Καλλινίκου, Ἀάζαρον Π. Καλλιγκούναν, Λεοπάρδαλιν*** (μὰ δὲν τὰ εἴπαμεν; παράπονα δὲν χωροῦν πλέον, διότι καὶ τὰ Π. Πνεύματα δημοσιεύονται τώρα διὰ κλήρου· μοῦ ἔστειλες πράγματι ἀρκετὰ ὡραῖα, ἀλλὰ δὲν πταίω ἂν δὲν ἐκληρώθησαν ἀκόμη·) ***Κεράσι(ᾶ***, τί χαρὰ ἐξαφνικὴ νὰ μοῦ γράψῃς, ὕστερ' ἀπὸ τόσην σιωπήν· ἔστειλα τὸ Δυσόχαρτον· ἐμπρὸς!) ***Ι. Χ. Σολιώτην*** (χαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ μαμμὰ θέλῃ νὰ μείνῃς εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν···) ***Φιλοπάτριδα Ἰάδα*** (πολὺ λυποῦμαι!.. ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ καιρὸς κατάλληλος· ἔχομεν, βλέπεις, τόσα εἰς ἐνέργειαν!) ***Χλόην τοῦ Ἐκφισσοῦ*** (μὰ τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἀδελφούλας σου! θὰ τα χρησιμοποιήσω·) ***Φαιδίμην*** (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω, τώρα μάλιστα μὲ τὴν παράταση τῆς προθεσμίας· ἄ, ναί· ὁ «Ἄγγελος τῆς ἀγάπης» εἶνε καθαυτὸ ἀριστούργημα·) ***Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ*** (ἀφ' οὗ ἔκαμες ἔτι ἡμπόρεσες, δὲν πειράζει·) ***Δερουχέτην, Αὐγερινὸν*** (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ σταδίου· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ κολουθήσῃς τὴν κλίσιν σου· ὡς πρὸς τὰς Ἀσκήσεις, ἤτο περιττὸν νὰ τας ξαναστείλῃς, ἀφ' οὗ τὰς εἶχα ὑπ' ὄψει μου καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν κληρωτίδα, ἐπιστολὴν πρὸς ἁπλῆν συλλογὴν ἐράνου δὲν ἐτύπωσα· θὰ τυπώσω προσεχῶς·) ***Ἀγρίαν Περιστερὰν*** (συνέβη, διότι εἶχες παραλείψῃ νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·) ***Κατσαρίδαν*** (τὰ ἔλαβα· ἀργεῖ ἡ δημοσίευσις τῶν προτάσεων· μὲ τὴν σειρὰν ***Ξεγητευμένην Ἑλληνίδα*** (δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν σε εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν κατριωτικωτάτην ἐπιστολήν σου·) ***Θεαγένην*** (ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ βελτίον τοῦ Ἔρανου θὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς σου· αἱ Ἀσκήσεις ποῦ στέλλεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμόν; μόνον διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶπα ὅτι δέχομαι ἀσκήσεις·) ***Μαῦρον τῆς Ἐνεσίας*** (τὰ ἔστειλα· ἂν δὲν σοῦ τὰ ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι, τὰ ζητεῖς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον!) ***Χιωτοπούλαν*** (ἐδαρέθηκες τ' ἀγγλικά; μίαν γλῶσσαν τόσον χρήσιμον, τόσον διαδεδομένην εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τόσα ἔξοχα βιβλία; δὲν το πιστεύω!) ***Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*** (σὰν κομήτης πραγματικὸς! ἀλλὰ τί βλέπω; καὶ ποιητὴς; χμ! σὰν καλοὶ μου φαίνονται οἱ πρῶτοι σου στίχοι· γιὰ νὰ ἰδοῦμε...) ***Ἥρωα τῆς Σύρου*** (ἔστειλα· ὁ ἀδελφός σου τί κάμνει;) ***Σφὸν Πιττακὸν*** (ἔστειλα· τὸ σχέδιόν σου μοῦ φαίνεται κάπως τολμηρὸν· ἂν δὲν ἐγγραφοῦν οἱ ἀπαιτούμενοι συνδρομηταί, τί γίνεται τότε;) ***Ἀπότομον Βράχον, Ἀπότομον Ἀκτὴν*** (τοῦ χρόνου θὰ κάμω καὶ Διαγ. Παιδικοῦ Πνεύματος·) ***Τριφύλλι*** («δουλιὲς μὲ τὸ καντάρι· ἔ; ἀλλὰ πάντα θὰ εὑρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν νὰ μοῦ γράφῃς, ἐλπίζω·) ***Ἀντίο Μαστέλλο*** (βραδεῖον ἔστειλα·) ***Γλυκεῖαν Καρδίαν, Μικρὸν Μηχανικὸν*** (φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου·) ***Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*** ([Ε] δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις περὶ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» δὲν τα δημοσιεύω ὅμως, διότι δὲν ὑπάρχει τόπος· μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Ἀγγελίας θάριερώσω ἐδιαίτερον τόπον διὰ τὰς ἐντυπώσεις τῶν φίλων μου, κατὰ τὸ σύνηθες·) ***Δυσόχαρτον*** (ἡ ὑπ' ἀριθ. 555 Ἄσκησις ἔχει καλῶς· ἐντωνυμία κατ' αἰτιατικήν·) ***Ἀντώνιον Καραμανλῆν*** (τὸ μυθιστόρημα τοῦ νέου ἔτους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἶνε τὸ νεώτατον τοῦ Βέρν· φαντάσου λοιπὸν ἂν δὲν θὰ εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου!) ***Σπασμένον Φεγγίτην*** (τώρα περιμένω ἔργα·) ***Κόκκινο Καπελάκι*** (τετρ. Μ. Μυστικῶν ἔστειλα·) ***Δημ. Κασσάρχην*** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἐν τῷ Συλλόγῳ «Νεότης» δρᾶσίς σου θὰ ἔχῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα·) ***Πατρικὸν Βαρκάρην*** (ἔστειλα·) ***Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 *Ὀκτωβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Δεκεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

599. Δεξιόγριφος.

Εἶνε δένδρο κ' ἔχει ρίζα ἕνα γράμμα τοῦ Ἀλ-
[βήτου.
Κ' ἕνα σύνδεσμον συνήθη γιὰ κορμὸ καὶ κο-
[ρυφή του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τακεινοῦ Ἰοῦ [Ε]

600. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου κατάφασις· τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ τρίτον ἑτὰ κοινὰ
Θὰ εὕρετε τετράποδα. Καὶ τ' ὅλον εἶνε μία
Ἀμείλικτος Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας

601. Στοιχειόγριφος.

Ἀτοὺς λαχανοκήπους ἔλα νὰ μ' εὑρῆς νὰ μαγει-
[ρέψῃς,
Ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, τότε... θὰ καλογερέψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βροντολογίου Ἄρεως

602. Κυβόλεξον.

1.—Ὄνομα ἥρωος τῆς Ἱστορίας.
2.—Ὄνομα πλοίου μυθιστορίας.
3.—Πρῶτος ἐπλάσθη ἐπὶ τοῦ κόσμου.
4.—Στοιχεῖον εἶνε τοῦ σώματός μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα

603. Ρόμβος.

```
        Κ
      Θ ★ ★
    Θ ★ ★ ★ ★
  Κ ★ ★ Κ ★ ★ ★
    ★ ★ ★ Ν ★
      Η ★ ★
        ★
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρ (νου τῆς Ταρασκώνης

604.—606. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. Ἡ ἀκρασία ὑπὸ κᾶσαν ἔποψιν εἶνε ἐπιβλαβής.
2. Ἓν στόμα ἔχομεν καὶ δύο ὦτα· ὥστε πρέπει νὰ ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ λέγωμεν ὀλίγα.
3. Ὑπάρχουν ἐν τῇ γῇ ψεῦσται πολλοὶ καὶ ἄδικοι, ἀλλὰ καὶ ἀληθεῖς καὶ δίκαιοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμήδους

607. Φύρδην. Μίγδην.

Σφανοστανυρὴ κήλα
Κιὰ μάτι κιὰ ἐλέφω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐσοχάρτου

608.—610. Ἀστεῖα παροράματα.

1.—Τ' εἶπες. Γιάννη;—τ' εἶπα; πάτα!
2.—Ὁ μὴν θεῖος, τραχύς, ἡ δὲ κάχνη μικρά.
3.—Τὸ μακρὸν ὠμέγα ἐν ἐκθλίβει.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

611.—615. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος *πάντοτε τοῦ αὐτοῦ*, ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, *πάντοτε τοῦ αὐτοῦ*, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Τῆνος, ὄρνις, μονή, τόνος, πόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευκοῦλου

616. Φωνηεντόλιπον.

πδ-νθρπς-δτρς-λς-στ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

617. Γρίφος.

Η Η
———— εστ
———— Μαΐῳ Η Η Α.
εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Μεσαίωνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 καὶ 21 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

470. Χρυσόστομος (χρυσός, τόμος). — 471. Νῆσος, νόσος. — 472. Κράτος, ἄρκτος.

473.
```
    Α
   ΣΡ
  Σ Τ
 Ι  Ε
ΚΛΗΜΗΣ
 Ι
 Σ
```

474. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος διαιρεῖται εἰς τρεῖς περιόδους. Κατὰ τὴν πρώτην καὶ τρίτην περίοδον θέατρον τοῦ πολέμου εἶνε ἡ Ἑλλάς, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐν Ἰταλίᾳ.

475—479. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ο, σχηματίζονται αἱ λέξεις: μωρός, ἄνους, ἀνόητος, κοῦφος, ἄκριτος.—480. Ἐγείρου πρωΐ, κοιμοῦ ἐνωρίς. —481. Ἀπὸ τὰ ὄρη πηγάζουσιν οἱ ποταμοί.

482. Χελιδὼν (χέλι, Δών). — 485. Βόας βοῦς.—484. Κοιλόν, κοῖλον.

485.
```
Α Υ Ρ Α
Υ Δ Ω Ρ
Ρ Ω Μ Η
Α Ρ Η Σ
```

486.
```
Α Ρ Α Ρ Α Τ
Ρ         Α
Κ         Υ
Τ         Ρ
Ο         Ο
Σ Κ Υ Ρ Ο Σ
```

487. Καλῶς, ἢ κάπως.—488. Θὰ ἀπέθνησκε γέρων.

489. Πήλιον — Δυών = Πῆ +
Αἴθυια — Δῖ = Θεία

Ἄθροισμα: Πῆ + θεία = Πυθία.

490. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Τ, σχηματίζεται διὰ τῶν νέων λέξεων ἡ φράσις: *Στέργε τὰ παρόντα, ζήτει τὰ βέλτιω.*—491. Σταλαγματιὰ σταλαγματιά, γεμίζ' ἡ στάμνα ἡ βαθειά.—492. Δι' ἐνδυμάτων ἐνδυμεθα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.